

ворѣше. На *зияфета* пѣеше свѣтски пѣсни и най-на-края пожела да се побори съ х. Бобя. Хвърли попската *килимьяфка*, запрѣтна ржави онзи ми ти Гликерий и почнѣ да обикаля и да кляка по пехливански около х. Бобя (смѣшното бѣше, че гърцитѣ изговаряхъ името му: хаджи попе!), който, доста снаженъ човѣкъ, съ рѣцѣ поддрѣни на кръста връхъ дрѣновския си моравъ поясъ, чакаше схватката. Борбата не трая дълго. Х. Боби приграбчи Гликерия и го сложи на земята при всичкия му *пехливанлъкъ*. Гъркѣтъ и българинѣтъ примѣриха силитѣ си за общи смѣхъ на всички присѣтствующи. Тоя гуляй стана вѣнѣ Иерусалимъ въ грамадното здание на Кръстмънастиръ. Благодарение че знаяхъ грѣцки, азъ единъ само бѣхъ между възрастнитѣ хаджии—дте въ тоя зияфетъ.

Отъ знанието си на грѣцки имамъ и слѣдующия си споменъ. Това бѣше въ божигробския метохъ на Яфа, единъ видъ казарма, гдѣто прѣседяватъ по нѣколко дни хаджиитѣ, до гдѣто заминатъ за Иерусалимъ съ *кервани* по редъ. Огнището общо край една стѣна подъ покривъ; всѣко семейство тамъ си приготвѣше обѣда. Единъ день х. Пенка, дъщерята на х. Минча, обиварява яйца, вади едно по едно и като ги слага отстрани, подухва си прѣститѣ и изговаря: *пáри!* До нея друга жена, гъркиня складва си огъня и туку що не присѣгне да вземе изваденитѣ топли яйца.

— Ша ти вземе яйцата, казвамъ на х. Пенка; на грѣцки: *пáри* ще кажи *взemi*; ти ѝ ги давашъ!

— Уфъ! да я *пáрятъ*, та да се не види! И смѣйшкомъ прибра яйцата въ пристилката си.

Прѣди да свършѣ съ споменитѣ си за моя хаджилкъ, ще кажѣ още и за едно обстоятелство, което остави впечатлѣние въ дѣтинския ми умъ. Казахъ, че духовнитѣ лица и служители въ мѣнастиритѣ казваха ми, вмѣсто всѣко име: *то вулгараки*, и се чудѣха на книжовния ми грѣцки говоръ. Случи се веднѣжъ, единъ духовникъ въ присѣтствието на други духовникъ да ме попита на грѣцки езикъ: — Ти като знаешъ тѣй чисто грѣцки, какъвъ си: *вулгаросъ* ли, или *ромеосъ*? Съвсѣмъ ново бѣше за мене това питанье и ме озадачи: Какъвъ да се кажѣ? Най-сетнѣ отворихъ уста и почти несъзнателно казахъ на грѣцки: *Азъ съмъ румелиотисъ!*

Този мой отговоръ като че помири двамата духовници, защото тоя, който до тогива мълчеше каза: — Право отгово-